RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

nr. 6551 van 15 februari 2011
in de zaak A. 198.807/XIV-32.756

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kristien Hendrickx
kantoor houdend te 1160 Brussel
Vorstlaan 144/33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het cassatieberoep, ingesteld op 12 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 53.186 van 16 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 18 januari 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad van State heeft, in navolging van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, reeds herhaaldelijk gesteld dat artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950, (E.V.R.M.) niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen. Het eerste middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

De verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de vereisten van artikel 13 van het E.V.R.M. waarna zij stelt dat in het bestreden arrest geen enkele afweging inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het E.V.R.M. is gebeurd en er dus geen adequate rechtsbescherming is geboden.

In het algemeen gesteld, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar luid van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet maken het de partijen bovendien mogelijk onder bepaalde voorwaarden "nieuwe gegevens" ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan tenslotte de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet heeft ook een schorsende werking. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt aldus kennis van het geschil in zijn volledigheid en het gaat om een beroep met volle rechtsmacht. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 eveneens geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de

rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

In het bijzonder gaat de verzoekster voorbij aan het feit dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. bij een mogelijke gedwongen terugkeer naar het land van herkomst heeft opgeworpen. Bovendien gaat de verzoekster voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest, zowel wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus als wat betreft de omstandig gemotiveerde weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster toont alleszins niet aan dat de toetsing aan artikel 3 van het E.V.R.M. ruimer of anders had moeten zijn dan de feitelijke beoordeling die in het bestreden arrest is gemaakt, ook aangaande het reële risico op ernstige schade. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk, minstens kennelijk ongegrond.

Met de algemene stelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "geenszins de situatie van het land van herkomst heeft onderzocht alvorens een beslissing te nemen of dit minstens niet blijkt uit de motivering van het arrest", gaat de verzoekster volledig voorbij aan de hierboven vermelde concrete motivering van het bestreden arrest. De verzoekster toont dan ook niet aan op welke wijze artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, voor zover deze bepaling rechtstreekse werking zou hebben, zou zijn geschonden. Het derde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

Aangaande de voorgehouden schending van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, beperkt de verzoekster zich opnieuw tot een theoretische uiteenzetting. Zij gaat daarbij andermaal voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest en toont dus niet aan op welke wijze de aangehaalde bepaling, voor zover zij rechtstreekse werking zou hebben, daarmee zou zijn geschonden. Het vierde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftien februari tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Joris Casneuf. **Carlo Adams.**